

Arrest

nr. 217 394 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO
Emile Clausstraat 49/9
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient, samen met haar ouders en zus, bij schrijven van 31 juli 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, met betrekking tot de verzoekende partij, de beslissing waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissingen, die op 23 juni 2016 ter kennis worden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 12.08.2015 bij de burgemeester van Machelen door [J.D.] voor [J.,S.T.] geboren te [K.] op [...], onderdaan van Liberia, verblijvende [...],

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat betrokkene als onderdaan van Liberia, in het bezit was van een Bijzondere Identiteitskaart van Buitenlandse Zaken, geldig tot 12/02/2016, en dat dit document terug werd ingeleverd op 11/02/2016 wegens beëindiging van de aanstelling van haar vader.

Overwegende dat betrokkene op basis van het bewijs van inlevering van deze Bijzondere Identiteitskaart door de gemeente in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring geldig van 12.02.2016 tot 11/05/2016.

Overwegende dat voor betrokkene op 12.08.2015 een aanvraag op basis van artikel 9bis werd ingediend en om een verblijfsmachtiging werd verzocht op basis van humanitaire redenen (verblijf samen met gezin).

Overwegende dat de beslissing inzaken de aanvraag van betrokkene afhankelijk is van de beslissing van de aanvraag van [D.J.] en van de voorlegging van enkele documenten.

Overwegende dat aan [D.J.] geen verblijf kan worden toegestaan, gezien niet alle vereiste documenten werden voorgelegd.

Bijgevolg dient de aanvraag van betrokkene geweigerd te worden en dient haar vader gevolg te geven aan het bevel tot terugbrenging dat van toepassing is op betrokkene.”

Het bevel tot terugbrenging is verder gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan meneer [D.J.], van Liberiaanse nationaliteit, in de hoedanigheid van vader van betrokkene, bevel gegeven de genaamde [S.T.J.],

geboren te [K.] op [1999], van nationaliteit Liberia (te zijn),

verblijvende te [...],

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De aankomstverklaring afgeleverd aan betrokkene is verlopen sinds 11/5/2016 en de door betrokkene ingediende aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfstitel omwille van humanitaire redenen werd geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen werden op 23 juli 2016 ingediend namens de verzoekende partij, door haar vader D.J. Op 29 november 2017 is de verzoekende partij echter meerderjarig geworden, zodat de heer D.J. haar, vanaf die datum, niet langer in rechte kan vertegenwoordigen. De verzoekende partij kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 over de formele motivering van bestuurshandelingen, vervolgens op de afwezigheid van voldoende motivering. Het gaat dus om de afwezigheid van wettelijk ontvankelijke redenen, van de duidelijke foute beoordeling, van goed bestuur, van machtoverschrijding en van het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve overheid wordt geacht te beslissen door kennis te nemen van de elementen van de zaak.”*

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“De verzoeker is van oordeel dat er een foute motivering is omdat enerzijds zijn inkomens niet in acht werden genomen en dat anderzijds zijn lange verblijf, met een belangrijke verankering van meer dan 20 jaren ook niet in acht werden genomen. Er is een fout van beoordeling, door de miskennen van de persoonlijke situatie van de verzoeker.

Het is ook belangrijk duidelijk te maken dat de verzoeker een verzoek tot regularisatie had ingediend op basis van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet en uitzonderlijke omstandigheden had voorgelegd.

Hij verschiet van het feit dat deze documenten en zijn inkomsten worden opgeëist.

Het verzoek van de eiser werd niet in acht genomen omdat dat hij had mee gedeeld dat hij meer dan 20 jaar in België woont en dat hij geschoolde kinderen heeft.

De verzoeker is van oordeel dat het Gerecht een fout maakt van het moment dat de door de FOD Vreemdelingenzaken gebruikte rechtsregel in huidige zaak niet overeenstemmen met de feiten die hij voorlegt namelijk meer dan 20 jaar in België leven met een sterke verankering, en een gezin met geschoolde kinderen waarvan één universitair en één minderjarige.”

3.1.2. De Raad stelt vast dat het ontwikkelde middel is geschreven vanuit het oogpunt van de vader van de verzoekende partij en dit een exacte herneming is van de kritiek die de vader van de verzoekende partij ontwikkelde in het door hem ingestelde beroep tegen de beslissing die de verwerende partij op dezelfde dag in zijn hoofd nam tot het ongegrond verklaren van de verblijfsaanvraag. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer 192 529.

Dit middel beantwoordde de Raad in zijn arrest van 25 februari 2019 met nummer 217 393 als volgt:

“2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), die onder meer stellen dat beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft op duidelijke wijze de determinerende motieven weer op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt zo verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Vervolgens motiveert de verwerende partij waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen niet volstaan om de verblijfsmachtiging toe te staan. In dit verband wordt voorafgaandelijk ingegaan op de verblijfshistoriek van de verzoekende partij in België. De verwerende partij duidt verder dat de verzoekende partij een aanvraag had ingediend en om een verblijfsmachtiging verzocht als ‘rentenier’, dus op basis van haar inkomen en haar band met België. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij op 2 oktober 2015 en op 3 maart 2016 schriftelijk werd verzocht om verschillende documenten voor te leggen, waaronder het bewijs van toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

om niet ten laste te vallen van de Belgische overheden. De verwerende partij zet uiteen dat zij vervolgens een attest van tewerkstelling ontving waarin wordt bevestigd dat de verzoekende partij sinds 31 december 2014 op pensioen is. Dit document, zo stelt de verwerende partij, laat haar echter niet toe te besluiten dat de verzoekende partij over voldoende inkomsten beschikt om haarzelf en haar gezinsleden te onderhouden. Gelet op het ontbreken van het bewijs van financiële onafhankelijkheid en een voldoende inkomen, besluit de verwerende partij om de aanvraag van de verzoekende partij te weigeren.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is hierdoor bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.4. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij is van mening dat met meerdere van de door haar ingeroepen elementen geen rekening werd gehouden en dat de gebruikte motivering fout is. Zij stelt dat haar inkomens niet in acht werden genomen en dat er geen rekening wordt gehouden met haar lang verblijf en haar “belangrijke verankering van meer dan 20 jaren”. Verder wijst zij er ook op dat zij twee schoolgaande kinderen heeft, met name één meerderjarige die aan de universiteit studeert en één minderjarige.

De verzoekende partij betwist op zich niet dat zij tot tweemaal toe werd verzocht om bijkomende stukken voor te leggen, waaronder het bewijs van toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Het eerste schrijven van 2 oktober 2015 waarbij de burgemeester van Machelen werd verzocht om de verzoekende partij uit te nodigen om bijkomende stukken voor te leggen, luidde als volgt:

“Betrokkene diende op 12.09.2015 een aanvraag in op basis van art. 9 bis bij uw gemeentelijke diensten.

Opdat de aanvraag van de betrokkene verder zou kunnen worden behandeld, dient hij vooreerst een bewijs aan te leveren van het feit dat zij zijn speciale identiteitskaart voor vreemdelingen terug heeft ingeleverd bij de dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken. Na dit bewijs te hebben ontvangen, mag u aan betrokkene een aankomstverklaring afgeven geldig voor de duur van drie maanden.

Betrokken zou kunnen in aanmerking komen voor het statuut van rentenier (een niet-EU onderdaan die beschikt over voldoende bestaansmiddelen, maar die evenzeer voldoende sterke banden met België

heeft). Om de aanvraag van betrokkene verder te kunnen onderzoeken moet betrokkene naast de reeds vermelde documenten (de aankomstverklaring en het bewijs van teruggave van de speciale identiteitskaart) ook volgende documenten voorleggen:

- Een geldig paspoort
- Een medisch attest conform de bijlage van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat betrokkene vrij is van de in de bijlage vermelde ziekten en aandoeningen
- Een blanco uittreksel uit het strafregister van betrokkene
- Een bewijs dat betrokkene beschikt over bestaansmiddelen die voldoende hoog zijn en voldoende regulier zijn (bijvoorbeeld een bewijs van zijn maandelijks pensioen)."

Het tweede schrijven van 3 maart 2016 luidde als volgt:

"Ik bevestig u de ontvangst van uw mail van 17/02/2016 met bijhorende documenten.

Ik verzoek u betrokkene uit te nodigen de volgende documenten voor te leggen, zoals ook reeds gevraagd in ons schrijven van 02/10/2015 :

- Een bewijs dat betrokkene beschikt over voldoende, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Betrokkene dient een absoluut bewijs van pensioen met vermelding bedrag voor te leggen, en eventueel bewijs van andere inkomsten, zodat onze dienst kan nagaan of de inkomsten voldoende hoog zijn om niet ten laste te vallen van de Belgische overheden."

Een "Synthesedocument telefoongesprek" van een gesprek tussen de verwerende partij en de gemeente Machelen op 19 april 2016 leert verder het volgende:

"Betrokkene heeft pas heel laat zijn bewijs teruggave TSS binnengebracht, zodat de aankomstverklaring ook maar laat werd opgesteld. bijl 3 loopt tot 11/05/2016. Betrokkene zou wel een pensioen v/d Ambassade hebben, doch maar een heel klein pensioen. Zou wel een rekening hebben in Liberia waar zijn geld op staat, en waarvan hij leeft (?). Zou zich vorige week ook bij OCMW hebben gemeld, maar gemeente weet niet met zekerheid of hij steun wou of iets anders. Zou in de komende dagen documenten uit Liberia binnen brengen. Dossier opvolgen – max. data voor beslissing is 11/05/2016."

Op lezing van de eerste bestreden beslissing en de voorbereidende stukken blijkt dat de verwerende partij rekening hield met het gegeven dat de verzoekende partij, gelet op haar lange verblijf in België, op zich sterke banden met België heeft opgebouwd en van oordeel was dat deze voldoende waren opdat zij in aanmerking kwam voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, op voorwaarde evenwel dat zij ook het bewijs kon voorleggen van een voldoende inkomen en een financiële onafhankelijkheid. De verzoekende partij houdt dus onterecht voor dat haar sterke banden met België, opgebouwd tijdens haar lange verblijf hier, ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting verder niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om in haar situatie de effectieve toekenning van de verblijfsmachtiging omwille van sterke banden met België afhankelijk te stellen van het voorleggen van een bewijs van voldoende inkomen en een zekere financiële onafhankelijkheid.

Uit de voorliggende stukken kan ook worden afgeleid dat de verzoekende partij voldoende op de hoogte was van het feit dat de verwerende partij de intentie had om na te gaan of zij over voldoende eigen inkomen beschikt en zij in de mogelijkheid was om hiertoe alle relevante stukken voor te leggen.

In de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij, niettegenstaande zij hiertoe tot tweemaal toe werd uitgenodigd, geen bewijs van haar werkelijke inkomsten voorlegde. De verzoekende partij toont niet aan dat dit motief incorrect zou zijn. Zij verhinderde bijgevolg zelf dat de verwerende partij haar concrete inkomsten of bestaansmiddelen in rekening kon brengen bij het nemen van de beslissing. Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij, gelet op het gebrek van de vereiste bewijsstukken, concludeerde dat de aanvraag diende te worden geweigerd.

Doordat voor de kinderen van de verzoekende partij afzonderlijke beslissingen zijn genomen, blijkt verder niet dat in de thans eerste bestreden beslissing op zich concreet diende te worden ingegaan op de scholing van de kinderen in België. Uit de op dezelfde dag genomen beslissingen voor de kinderen, waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ook in hunnen hoofde ongegrond werd verklaard, blijkt dat – wat het oudste, meerderjarige kind betreft – zij geen bewijs van voldoende financiële bestaansmiddelen

van de garant die de voorgelegde tenlasteneming ondertekende voor haar verblijf als student hogere studies kon voorleggen en dat – wat het op dat ogenblik nog minderjarige kind betreft – werd geoordeeld dat dit kind verblijfsrechtelijk de situatie van haar vader dient te volgen. De verzoekende partij toont niet aan dat deze beoordeling in de gegeven omstandigheden als incorrect of kennelijk onredelijk was te beschouwen, te meer waar zij ook niet aannemelijk maakt dat een verderzetting van de scholing of studies niet redelijkerwijze mogelijk is in het land van herkomst of elders.

Door louter de elementen te herhalen waarop zij zich beriep in de verblijfsaanvraag, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de door het bestuur gemaakte beoordeling.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.5. De Raad neemt aan dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar “het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve overheid wordt geacht te beslissen door kennis te nemen van de elementen van de zaak” verder doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.6. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.1.7. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. Er blijkt in casu niet dat de verwerende partij haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, heeft overschreden. Bovendien laat de verzoekende partij na om dit onderdeel van haar middel verder uit te werken.

2.1.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

De verzoekende partij blijft in gebreke een concrete en eigen kritiek te ontwikkelen gericht tegen de in haren hoofde genomen beslissingen zoals deze in huidig beroep worden aangevochten. Zij beperkt zich ertoe het lot van de in haren hoofde genomen beslissingen te verbinden met de uitkomst van het beroep van haar vader.

Gelet op hetgeen voorafgaat, en voormeld verwerpingsarrest van de Raad in hoofde van de vader, kan het eerste middel niet worden aangenomen en kan dit niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“De verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing het art. 8 EVRM schendt omdat deze ipso facto het gezin ontbindt.

Inderdaad zouden de kinderen verplicht moeten verder studeren, zelfs zonder de verzoeker.

Dat tegenpartij door aan verzoekster een bevel te geven het grondgebied te verlaten, zij bijgevolg artikel 08 van het EVRM schendt omdat zij aan verzoekster in haar hoedanigheid van dochter van een Belg waarvan de moeder de nationaliteit bezit, het bevel geeft het grondgebied te verlaten; Verzoekster beweert dat deze beschikking van het EVRM voorrang heeft op de beschikkingen van intern recht van artikel 7 van de wet van 15 december 1980. Dit principe van voorrang van het internationaal recht op het intern recht is in principe reeds bekrachtigd door verschillende rechtspraak."

3.2.2. Uit de uiteenzetting van het middel leidt de Raad af dat dit middel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel tot terugbrenging.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij betoogt dat haar gezin met haar ouders als gevolg van de tweede bestreden beslissing wordt ontbonden, waar zij wordt verplicht verder te studeren in België zonder haar vader enerzijds en zij het grondgebied moet verlaten als dochter van een Belgische moeder anderzijds.

De Raad wenst allereerst op te merken dat de stelling van de verzoekende partij dat haar moeder de Belgische nationaliteit zou hebben nergens steun vindt in de voorliggende stukken. De meeste recente stukken in het administratief dossier wijzen erop dat de moeder van de verzoekende partij werkzaam was bij de Liberiaanse ambassade in Marokko. Er blijkt noch dat de moeder de Belgische nationaliteit heeft noch dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog verbleef in België. Er kan dus geenszins worden aangenomen dat de tweede bestreden beslissing een scheiding van de verzoekende partij van haar moeder tot gevolg heeft.

Er blijkt evenmin dat de verzoekende partij, als gevolg van de tweede bestreden beslissing, wordt gescheiden van haar vader. Op dezelfde datum van het nemen van de bestreden beslissingen, nam de verwerende partij wat de vader van de verzoekende partij betreft zo eveneens een beslissing tot het ongegrond verklaren van een aanvraag om verblijfsmachtiging en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Haar vader wordt geacht samen met de verzoekende partij het grondgebied te verlaten. Een ontbinding van dit gezinsleven blijkt geenszins. De verzoekende partij brengt ook geen argumenten naar voor die wijzen op concrete hinderpalen die verhinderen dat dit gezinsleven wordt verdergezet in het herkomstland of elders. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij haar scholing of studies verderzet in het herkomstland of elders, voor zover zij actueel nog studeert, of dat zulks in strijd zou zijn geweest met het hoger belang van het kind.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de thans voorliggende omstandigheden niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS